

[Dagmar Mørk Jensen]

der og også deltager i udenlandske vaccinationsprogrammer, forekommer det os lidt mærkeligt, at vi skulle være bagud på dette område.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg er totalt enig, og derfor har jeg også på alle måder, som fru Dagmar Mørk Jensen ved, forsøgt at få finansieret et sådant børnevaccinationsprogram; jeg finder det meget vigtigt, at vi går i gang med det – også ud fra den argumentation, at ordningen på et eller andet tidspunkt vil kunne hvile i sig selv. Nu er det imidlertid sådan med sådan nogle forebyggelsesprogrammer, at der går en årrække, før effekten viser sig, sådan at man kan sige, det går op. Jeg kan sige, at der efter sundhedsstyrelsens vurdering og dens beregninger vil gå et ganske langt åremål, før man kan sige, at udgifterne, som jo altså er store på årsbasis, er indhentet. Man har nævnt noget helt oppe i nærheden af 20 år, hvilket lyder temmelig alvorligt. Når man sætter så store udgifter i gang pr. år som i størrelsesordenen 20 mill. kr., varer det altså en årrække, inden effekten viser sig, som med al anden forebyggelse. Derfor kan man sagtens argumentere med, at det kan betale sig på længere sigt, og spørgsmålet er, om det overhovedet er værd at tage en diskussion om, hvorvidt det kan betale sig eller ej, for det kan naturligvis i hvert fald betale sig for de mennesker, det vedrører. Men problemet er altså udgangskonkurrencen i det, og jeg synes, at det, man kan gøre, og som jeg altså gør og har gjort, så længe jeg har siddet, er at prøve at finde nogle penge, som vi kunne finansiere det med. Nu er mange af vore bestræbelser jo gået ud på at spare nogle steder for at stoppe nogle andre huller i stedet for, men jeg ville da meget hellere, hvis vi havde mulighed for det, bruge nogle af bespareelserne hertil, men det har der, som fru Dagmar Mørk Jensen ved, ikke rigtig været basis for i de forløbne 2½ år. Men jeg håber altså, at vi kan skaffe pengene til det i 1986, for der er ingen, der ønsker det børnevaccinationsprogram mere end jeg.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Det glæder mig meget, at vi er enige om målet, og jeg er overbevist om, at det kan lykkes at finde pengene, men jeg vil gerne

spørge, om jeg kan få et bestemt tilsagn fra ministeren om, at det i hvert fald kommer med i 1986.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Ja, så kan jeg ikke nære mig. Fru Dagmar Mørk Jensen ved godt, at dette børnevaccinationsprogram har været med i de politiske drøftelser, der har været også i det forløbne år, og derfor må jeg sige til fru Dagmar Mørk Jensen, at finansieringen af det afhænger meget af, hvad vi kan blive enige om at spare. Det sidste siger jeg med lidt malice, men jeg bliver nødt til at sige det i denne sammenhæng, for det hænger altså sammen med de finanspolitiske drøftelser, vi i øvrigt har. Programmet har været lagt på bordet adskillige gange under de politiske drøftelser, der har været.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 525

2) Til *miljøministeren* af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til et fællesnordisk forslag til Oslokonventionen (konvention af 15. februar 1972 til forhindring af havforurening ved dumpning fra skibe og luftfartøjer) om forbud mod dumpning og havafbrænding af kemisk affald på Nordsoen?«

Skriftlig begrundelse

Hvert år dumpes omkring 8 mill. t industriaffald i det område, der dækkes af Oslokonventionen, hovedsagelig fra England, Frankrig, Belgien og Vesttyskland.

I et 2.500 km² stort område 325 km sydvest for Esbjerg afbrændes hvert år omkring 100.000 t stærkt giftigt kloreret affald på specialskibe indregistrerede i Singapore, Liberia og Vesttyskland. I 1982 modtog Nordsoen – og i et vist omfang de skandinaviske lande – 8-9 t delvis ukendte klorerede miljøgifte, 9-10 t tungmetaller og 30.000-40.000 t saltsyre.

Konsekvenserne for havmiljøet i afbrændingsområdet, hvorfra danske fiskere lander brisling, tobis, rødspætter og torsk, er sporadisk undersøgt, og undersøgelserne udføres ikke rutinemæssigt.